

najbolje ovrednotili posekano lesno maso. V nadaljevanju podrobno podaja razlike in značilnosti krojenja iglavcev in listavcev.

V osmem poglavju govori o prometu z lesom, kjer bralca seznaja s svetovno porabo lesa in s proizvodnjo in porabo lesa pri nas v Jugoslaviji in Sloveniji. Pri tem ga hvalevredno seznaja tudi s težnjami in problemi, ki jih srečujemo vsak dan na našem neurejenem lesnem tržišču. Bralca seznaja ne le z teoretskimi osnovami, kako naj bi delovalo normalno tržišče lesa, ampak tudi, kako in zaradi česa je zdaj v praksi drugače in neurejeno.

V devetem poglavju pisec prikazuje v prvem delu neposredno uporabo gozdnih lesnih sortimentov iz skupine okroglega gradbenega lesa, drobnega tehničnega lesa, tesanih pragov in sekundarnih cepljenih sortimentov. V drugem delu tega poglavja pa prikazuje postopke pri impregnaciji lesa in osnove ter tehnologijo pri mehanični predelavi lesa v žagarski industriji, proizvodnji furnirjev, proizvodnji raznovrstnih lesnih plošč in kemični predelavi lesa.

Na koncu knjige pisec obdela še postranske gozdne proizvode, ki jih poleg lesa

štejemo v področje gozdnih sortimentov. Ti so, v primerjavi z glavnimi lesnimi sortimenti, malo pomembni, zlasti pri nas v Sloveniji, zato so v knjigi opisani sicer nazorno, a le v najmanjšem obsegu.

Glavna odlika učbenika je zgoščenost in zelo dober pedagoški in didaktični pristop. Avtor hoče bralcu na hiter in enostaven način prikazati bistvo obravnavane vsebine. K razumevanju snovi veliko pripomorejo številne, zelo uspele ilustracije izpod risalnega peresa mag. Boštjana Koširja, ki je celotni učbenik opremil z njimi, kar povečuje njegovo strokovno vrednost.

Gozdarski šolski center in gozdarska operativa sta dobila jedrnat in poglobljeno strokovno delo s področja pridobivanja in predelave lesa, ki bo obogatilo naše znanje v času, ko smo tudi v naši družbi začeli razmišljati o kvaliteti blaga in smotrnem izkoriščanju naravnih dobrin.

Vsem gozdnogospodarskim organizacijam priporočam, da si knjigo oskrbijo pri izdajatelju in s tem obogatijo svoje strokovne knjižnice.

Jože Ajdič

IN MEMORIAM

Oxf.: 902.1

Inž. Ciril KAFOL

1915–1988

Po dolgi in mučni bolezni je 19. decembra 1988 preminil inž. Ciril Kafol, ugleden strokovnjak v gozdarski operativi. Bil je nečak Avgusta Kafola, nestorja slovenskega gozdarstva, ki si je pridobil ugled pri pogozdovanju slovenskega Krasa.

Inž. Ciril Kafol je bil po rodu iz zavedne učiteljske družine iz Čepovana na Primorskem. Starši so bili zaradi svoje zavednosti preganjani in so se 1923. leta umaknili v Jugoslavijo, v Ptuj. Na ptujski gimnaziji je Ciril maturiral leta 1934, za svoj poklic si je

izbral gozdarstvo. Diplomiral je leta 1942 v Zemunu in se istega leta tam tudi poročil.

Prvi del vojne je prebil v Zemunu, leta 1944 pa se je prebil na osvobojeno ozemlje v Črnomelju, kjer se je vključil v delo SNOS-a. Po končani vojni se je zaposlil v Ptuj in Kamniku, leta 1947 pa je prevzel Gozdno upravo v Bohinjski Bistrici, kjer je ostal 17 let. V letih 1964–1970 je bil šef gozdarske operative pri GG Bled. Nemirni duh ga je gnal po svetu. Leta 1970 se je vključil v prvo ekipo Slovenijalesa, ki je šla odpirat tropske gozdove v Afriki, graditi ceste in industrijske naprave v Bayangi. Leta 1975 je bil premeščen v Pointe Noire v Gabonu, kjer je za Slovenijales prevzel posle nakupa in odpreme tropskega lesa. Leta 1982 se je vrnil domov in se upokojil.

Tri leta po osvoboditvi se je naša družbena skupnost znašla v velikih političnih in ekonomskih težavah. Da bi prebrodili te težave in pridobili najnujnejša sredstva za izgradnjo industrije, je bil sprejet sklep, da se za nekaj let sečnja v gozdovih poveča na 2- do 3-kratno višino etata. Inž. Kafol pripada generaciji gozdarjev in lesarjev, ki je v letih 1949–1952 prevzela na svoja ramena organizacijo nekajkrat povečane proizvodnje. Delovne razmere so bile ne-normalne. Za gozdno delo so mobilizirali kmečko prebivalstvo, ki za to proizvodnjo ni bilo usposobljeno, mobilizirali so vso vprežno živino. Pokazale so se velike težave pri preskrbi s hrano, senom, orodjem. Mehanizacije ni bilo, posek se je izvajal z ročnimi žagami, izvek pa z vprežno živino. Kljub izjemno težkim pogojem so naši strokovni kadri častno izpolnili svoje naloge.

Ta kampanja pa je imela tudi svoje koristne posledice. Naprednejši gozdarji so spoznali, da je treba zamenjati stoletja stare metode ročnega dela v gozdni proizvodnji, gozdno delo je bilo potrebno mehanizirati in reorganizirati.

Za cilj so si postavili, da bodo zmanjšali napornost gozdnega dela in bistveno povečali storilnost. Tem sklepom so sledile praktične akcije. Pri poseku so se začele uvajati nove motorne žage za enega moža, pri spravilu lesa so začeli uporabljati traktorje in nove zgibnike, pri nakladanju lesa hidravlična dvigala, ročno gradnjo gozdnih cest so zamenjali z mehanizirano. V 20 letih se je način gozdne proizvodnje preobrazil v celoti, storilnost gozdnega dela se je povečala za 5- do 10-krat. V tem obdobju smo v Sloveniji še uspeli slediti naglo razvijajoči se tehnologiji zahodnih držav Evrope in Amerike.

V teamu, ki je v gozdarstvu uvedel sodobno mehanizacijo in sodobne metode dela, je inž. Kafol zavzemal vidno mesto. Gozdne žičnice in žične žerjave so največ gradili prav na Tolminskem in Bohinjskem. Inž. Kafol je kot predavatelj sodeloval na zveznih tečajih za gozdne žičnice. Bil je med prvimi, ki so kljub odporom uvajali motorne žage, traktorje kolesnike, zgibnike in lahke goseničarje.

Inž. Kafol je pokazal svojo inventivnost tudi pri začetnih delih v Afriki. Sestavil je program za odpiranje gozdov v Bayangi in ga opremil s potrebnimi kalkulacijami.

Inž. Ciril Kafol je bil markantna osebnost v naših gozdarskih vrstah. Odlikovala ga je šegavost, žilavost in tudi odkritost. Rad je imel naravo, bil je vnet lovec in ribič.

Za izvedene modifikacije nekaterih delov pri žičnicah je bil že leta 1951 proglašen za inovatorja. Za svoje vztrajno in uspešno delo je prejel odlikovanje orden dela z zlatim vencem.

S svojim zavzetim delom si je zagotovil častno mesto v analih slovenskega gozdarstva.

Viktor Klanjšček